

Rondrit over de bergpassen Italië - Slovenië

Plöckenpass, Tolmezzo, Pontebba, Tarvisio, Pso. d. Predil, Soca, Vrsic Pass, Würzen Pass

Wie het leuk vindt om haarspeldbochten te rijden, zou deze route eens moeten proberen. Aan het eind van de dag kun je geen haarspeldbocht meer verdragen! Je hebt dan wel heel veel moois gezien in zowel Oostenrijk, Italië als Slovenië. Prachtige natuurschoon, vier bergpassen over en bijzondere natuurmonumenten. Maar ook de mooiste dorpjes van drie verschillende landen.

Op de kaart nagemeten is de afstand ongeveer 250km, maar dit is niet nauwkeurig aan te geven door het vele bochtenwerk. In een berggebied is dit een flinke afstand om af te leggen, dus op tijd uit de veren. De route is eenvoudig te bekorten door de Nassfeldpass te nemen in plaats van de Plöckenpass.

Wij starten in Hermagor en nemen de prachtige hoofdweg 111 door het Gailtal naar Kötschach-Mauthen. De weg slingert onder door dit brede dal door tal van mooie dorpjes en stadjes. Kirchbach, Reisach, Grafendorf, Dellach met zijn mooie kerktoren, tot in Kötschach. Hier gaat het dan linksaf, waarbij we de borden volgen die de Plöckenpass aangeven. Direct voorbij Kötschach gaat het de pas omhoog. Eerst nog via een goede brede weg in het Oostenrijkse deel met enkele haarspeldbochten en tunnels en overal de mooiste uitzichten om ons heen.

Deze pas is een geweldig uitgangspunt voor mooie wandelingen. Vanaf de Valentin Alm, Plöckehaus of bij de grensovergang hebben we meerdere wandelingen ondernomen die **elders** op deze site zijn omschreven. Vandaag rijden we er alleen maar langs.

Op 1360m hoogte komen we bij de grensovergang met veel parkeerruimte. Souvenirwinkel, *Gasthof*... het is er vaak gezellig druk. In het Italiaanse deel is de pas nog mooier om te rijden. De weg is er een stuk smaller, bochtiger en de natuur ruiger. Er wordt ook regelmatig aan de weg gewerkt om ontstane schade door natuurgeweld op deze steile hellingen te verhelpen. Regelmatig zien we nieuwe bochten en viaducten

die er het jaar ervoor nog niet waren. Plotseling kun je na een scherpe bocht zo maar een donker en nat tunneltje binnenrijden, bestraat met klinkers. Beter om op de pas standaard de dimlichten aan te houden.

Als we de eerste Italiaanse dorpjes inrijden, blijven we deze weg met nummer 52 volgen tot aan Tolmezzo.

De weg volgt de loop van de But, die we dan weer links en dan weer rechts van ons zien stromen. In enkele dorpjes zijn parkeerplaatsen aan de beek te vinden die een fantastisch uitzicht op de beek, het dorp en de bergen rondom bieden.

In het mooie Tolmezzo volgen we de bewegwijzering richting de autobaan, maar gaan net voor de oprit ervan linksaf naar Amaro/Mógglo om zo de secundaire weg te nemen. We mijden vandaag de vierbaans tolweg, maar zullen deze E55 wel steeds blijven zien tot aan Tarvisio.

Voorbij Amaro gaat het linksaf verder richting Mógglo en daarna Pontebba. Wie tijd heeft, moet zeker Pontebba even aandoen, zeker als er weer eens een markt is. Het stadje heeft schilderachtige, soms hele smalle straten. De veelkleurige huizen (van blauw tot roze) stralen een echt Italiaanse sfeer uit.

Van Pontebba gaat het verder naar Tarvisio, waarbij we weer door verschillende mooie plaatsjes komen, steeds met links uitzicht op de machtige Kärnische Alpen.

In Tarvisio moeten we een stukje door de stad rijden. De weg richting Slovenië wordt aangegeven via een lange rechte en opvallend drukke winkelstraat.

De reden van de drukte is vooral de halverwege deze straat liggende leermarkt van Tarvisio, die veel toeristen trekt. Zeker de moeite waard om hier even te stoppen. Het is een overdekte markt met ontelbaar veel kraampjes met leren artikelen. Tassen, jassen, riemen..... En iedere Italiaan doet zijn uiterste best om de toerist zijn winkeltje binnen te lokken. Gezellig.

Echt leer! Echt leer! En ja hoor, wij zijn er weer eens ingestonken. De mooie 'bruine leren riem' die ik er voor een spotprijs bemachtigde, heeft het nog tot net na de vakantie volgehouden.

(Note: In 2008 waren we er nogmaals, maar de markt was er niet. De hele markthal werd op dat moment opnieuw opgebouwd. Het zal in 2009 wel weer open zijn).

We verlaten Tarvisio en volgen verder de borden naar Slovenië, tot we bij een T-splitsing komen waar we tegen de 54 aanrijden.

Zowel linksaf als rechtsaf gaat het naar Slovenië, maar linksaf rechtstreeks naar de Würzen Pass en dan weer naar Oostenrijk. Wij willen wat meer Slovenië zien en kiezen hier dus rechtsaf.

Langs de weg die we nu rijden stroomt een hele mooie brede beek. Het is nu rond de middag en we besluiten een plekje aan de beek te zoeken om een broodje te eten. Die

plek vinden we al snel. Links is voldoende ruimte en we zijn niet de enigen die dit heerlijke plekje uitzoeken. Opvallend is hier de veelheid aan kleuren van de rotsblokken in de beekbedding. Rood, groen, wit, blauw.... een prachtig gezicht.

De weg klimt nu naar de tweede pas van vandaag, de Passo di Predil, tevens grensovergang met Slovenië.

Maar voor we boven bij de douane aankomen zien we rechts een aantal campers en auto's staan op een parkeerplaats. De drukte hier, op deze verder stille weg, maakt het dat we nieuwsgierig worden.

Als we langs de kant gaan staan en omlaag kijken in het dal, zien we tot onze verbazing een helder blauwgroen meer liggen met daarin een opvallend eiland. Van bovenaf hebben we gelijk associaties met een reis die we maakten naar Borneo in de Chinese zee. Een tropische aanblik. Als Janny op de kaart kijkt, blijkt er inderdaad een klein blauw stipje aanwezig.

Hier kunnen we niet aan voorbijrijden. We dalen de trappen vanaf de parkeerplaats af naar het heldere meer en komen op een zandstrand. Er wordt volop genoten van de zon en gezwommen.

Wij zijn niet voor zwemmen uitgerust, dus kijken we nog wat rond en gaan dan toch maar weer verder de pas omhoog.

Daar vinden we anno 2007 nog een echte bemande douanepost met streng kijkende beambten, die intimiderend schreeuwen dat ze onze passen willen zien. Als we deze omhoog houden, worden we toch doorgezwaid.

We zijn nu op 1156m, het hoogste punt van deze pas en passeren rechts van een prachtig kasteeltje, daar tegen de berghelling aangebouwd.

Dan het eerste Sloveense dorpje, Log, waar we langs de kant van de weg stoppen om een foto te maken. We zitten nu tussen de steile pieken van de Karawanken. Achterom kijkend zien we heel mooi de zojuist overgestoken pas met kasteel liggen.

We dalen verder en zoeken naar een afslag richting het dorpje Soca en de Vrsic Pass, die vlak voor het stadje Bovec te vinden moet zijn. We zien de afslag op het moment dat we er voorbij rijden en komen zo ongewild toch in Bovec terecht.

Daar kunnen we omkeren en alsnog de afslag nemen bij een brug over de beek. Daarna is het eenvoudig de weg blijven volgen tot boven op de volgende pas.

We rijden al snel een schitterend dal binnen. Breed en vlak, met veel groene alpenweiden en steile bergen rondom. Een plaatje!

Bij Soca zien we rechts allerlei verwijzingen naar "kanoën en raften". We vermoeden ook dat er een brede beek rechts van ons in het dal moet stromen en kunnen het niet laten als we een auto beladen met kano's rechts een rechte weg het bos in zien rijden, om er ook even te kijken. Een recht stuk, dan een paar bochten in het bos, en we komen over een brug (foto), waaronder we een druk strandje zien. Voorbij de brug is

een ruime parkeerplaats aan het water. Het blijkt een aanlandingsplek te zijn van kano's die vanaf Trenta de beek 'de Soca' afvaren tot hier.

Deze beek zullen we in het vervolgdeel van onze toer stroomopwaarts volgen. Vanaf Soca naar Trenta loopt deze door een smal dal, één van de mooiste dalen die ik ooit heb gezien. De natuur is hier geweldig en niet voor niets hét

Sloveens nationaal natuurpark: het 'Triglavski Narodni Park'. De beek waar we steeds aan langsrijden, is zeer opvallend. Vermoedelijk door de ondergrond van een bijna witte steensoort, lijkt het water kristalhelder.

Voorbij het gehucht Trenta lijkt het dal dood te lopen. Waar we ook kijken, nergens zien we een spoor van een mogelijke uitweg uit dit dal. Tot de weg linksaf ineens steil omhoog loopt. We zien onderweg omhoog verschillende genummerde bordjes, mijn geheugen zegt dat het bij nummer 52 begon, en pas bij nummer 42 aangekomen realiseren we ons dat de haarspeldbochten op de Vrsic Pass op deze manier genummerd zijn. Dus +/- 52 haarspeldbochten om de pas over te steken en weinig rechte stukken. Dit is letterlijk 'slingeren'.

Al na enkele bochten staan er in de berm enkele wagens geparkeerd. Ook wij stoppen en zien er een pad naar een monument en standbeeld. De laatste van Dr. Jullus Kugy, die uitkijkt over het dal waarin Trenta ligt. Deze meneer heeft zich ingezet om de natuur in dit park te behouden en toegankelijk te maken, zo lezen wij op de borden. Wij danken hem daarvoor.

Dan gaat het opnieuw al slingerend verder naar boven. Er lijkt geen einde aan te komen, maar uiteindelijk zien we dan toch het hoogste punt. De Vrsic Pass op 1611m en natuurlijk al weer een must om even te stoppen.

Twee souvenirwinkeltjes vechten hier om de klandizie met veelal dezelfde koopwaar. Onderhandelen dus.

Als we hier al gedacht hebben dat het mooiste nu wel gezien was, dan zaten we helemaal fout. De weg omlaag is zeker net zo bijzonder als de al afgelegde route. Nog veel meer haarspeldbochten, maar met nog meer schitterende vergezichten dan op de weg omhoog.

Ook de bestrating maakt de afdaling bijzonder. Op de rechte stukjes ligt asphalt, maar iedere bocht bestaat uit oude klinkers, waarbij de afgrond is afgeschermd met betonnen palen en hekken. Een heel romantisch plaatje en we genieten volop.

De weg eindigt bij een T-splitsing met weer de hoofdweg 54. We gaan er linksaf, maar verlaten deze weg alweer waar rechts de route naar de Würzen Pass wordt aangegeven. Onze vierde pas van vandaag.

En nogmaals gaat het met vele bochten omhoog tot op de grensovergang tussen deze keer Slovenië en Oostenrijk.

De klim omhoog is niet zo spectaculair als bij de vorige pas, maar de afdaling des te meer. Lange rechte delen lopen zo steil omlaag, dat grote borden langs de kant van de weg adviseren naar de eerste versnelling terug te schakelen.

Hier continu remmen is vragen om oververhitte remblokken en schijven, en dus om moeilijkheden. Met mijn diesel lukt het wel in de tweede, maar dan moet ik wel regelmatig flink bijremmen als de snelheid te hoog oploopt, om daarna weer ongewild gang te maken en de remmen tijd te geven af te koelen tot de volgende ingreep.

Onder in het dal kiezen we de weg linksaf richting Arnoldstein en Freistritz. Al snel zijn we dan weer op de 111 richting Hermagor door het ook hier prachtige Gailtal. Vooral de mooie berg bij Villach, de Dobratsch, maakt het uitzicht op de terugweg compleet.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |